

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

22 oktober 2007

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het verdrag nr. 156
betreffende gelijke kansen voor en gelijke behandeling van
mannelijke en vrouwelijke werknemers: werknemers met gezinsverantwoordelijkheid,
aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie
tijdens haar zevenenzestigste zitting in Genève op 23 juni 1981**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden,
Internationale Samenwerking en Toerisme
uitgebracht door mevrouw Anne Marie Hoebeke**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire.

Vaste leden:

de heren Stefaan Sintobin, Roland Van Goethem, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, John Vrancken;

de dames Sabine Poleyn, Miet Smet, de heren Luc Van den Brande, Johan Verstreken;

de heren Gilbert Bossuyt, Jan Roegiers, mevrouw Anissa Temsamani;

de heer Marnic De Meulemeester, de dames Stern Demeulenaere, Anne Marie Hoebeke.

Plaatsvervangers:

de dames Agnes Bruyninckx, Hilde De Lobel, de heer Werner Marginet, mevrouw Marie-Rose Morel, de heer Christian Verougstraete;

de heer Ludwig Caluwé, de dames Cindy Franssen, Trees Merckx-Van Goey, de heer Koen Van den Heuvel;

de heren Bart Caron, Kurt De Loor, Jacky Maes;

de heren Louis Bril, Marc van den Abeelen.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;

de heer Jan Loones.

Zie:

1075 (2006-2007)

– Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

	Blz.
I. Inleidende uiteenzetting door de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme.....	4
1. De werking van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO).....	4
2. Het IAO-verdrag nr. 156.....	4
3. Procedureverloop en gemengd karakter.....	5
4. Belang voor Vlaanderen.....	5
II. Bespreking.....	6
1. Vragen en opmerkingen van de leden.....	6
1.1. Tussenkomsst van de heer Luk Van Nieuwenhuysen.....	6
1.2. Tussenkomsst van de heer Johan Verstreken.....	6
1.3. Tussenkomsst van mevrouw Miet Smet.....	6
2. Antwoorden van de minister.....	6
3. Afsluitende replieken.....	7
III. Stemmingen.....	8
1. Artikelsgewijze stemming.....	8
2. Stemming over het geheel.....	8

DAMES EN HEREN,

Op datum van dinsdag 16 oktober 2007 werd in de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme het instemmingsdecreet bij het verdrag nr. 156 betreffende gelijke kansen voor en gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers: werknemers met gezinsverantwoordelijkheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar zevenenzestigste zitting in Genève op 23 juni 1981 besproken. Het instemmingsdecreet werd daarna bij eenparigheid van stemmen aangenomen.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER GEERT BOURGEOIS, VLAAMS MINISTER VAN BESTUURSZAKEN, BUITENLANDS BELEID, MEDIA EN TOERISME

Bij de aanvang van zijn uiteenzetting attendeert minister *Geert Bourgeois* de commissieleden erop dat hij het voorliggende instemmingsdecreet komt toelichten namens en op vraag van minister Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke kansen, die het ontwerp van decreet heeft ingediend bij het Vlaams Parlement. Het verdrag waarover het gaat is het IAO-verdrag nr. 156 getiteld ‘gelijke kansen voor en gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers: werknemers met gezinsverantwoordelijkheid’. Het verdrag in kwestie werd reeds op 23 juni 1981 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie. Gemakshalve zal hierna gewag gemaakt worden van IAO-verdrag nr. 156.

De minister verklaart zich in zijn toelichting te zullen beperken tot een aantal hoofdlijnen. Hij zal het in algemene termen hebben over de werking van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO), het eigenlijke IAO-verdrag nr. 156, het procedureverloop met betrekking tot dit verdrag en ten slotte ook nog het belang ervan voor Vlaanderen.

1. De werking van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO)

De Internationale Arbeidsorganisatie is een sinds lang bestaande internationale instelling. Ze werd opgericht in 1919, tijdens de Conferentie van Versailles, waar de uit de nasleep van de Eerste Wereldoorlog voortkomende problemen werden behandeld. De opdracht van de IAO bestond (en bestaat) derhalve in het verbeteren van de sociale toestand van de werkenden en is gebaseerd op de overtuiging dat duurzame en universele vrede niet kan bestaan zonder sociale gerechtigheid.

Het belangrijkste kenmerk van de IAO is ongetwijfeld haar ‘tripartisme’. De IAO is de enige internationale organisatie waarin werkgeversorganisaties, werknemersorganisaties én regeringen zetelen. De IAO telt momenteel 181 leden en heeft de klassieke structuur van een gespecialiseerde instelling van de Verenigde Naties, d.w.z. een algemene vergadering (de Internationale Arbeidsconferentie), een raad van beheer en een secretariaat (het Internationaal Arbeidsbureau).

2. Het IAO-verdrag nr. 156

De minister komt dan tot het eigenlijke IAO-verdrag nr. 156 dat op 23 juni 1981 – dus ondertussen zesentwintig jaar geleden – werd aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie. Het belangrijkste doel van deze conventie is gelegen in de verwezenlijking van de werkelijke gelijkheid van kansen en gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers en dan in het bijzonder van die werknemers die verantwoordelijkheid dragen voor een gezin.

Minister Bourgeois wijst er daarbij op dat het toepassingsgebied van IAO-verdrag nr. 156 zeer uitgestrekt is. Alle werknemers van welke tak van de economische bedrijvigheid ook, in de openbare of particuliere sector, winstgericht of belangeloos, zijn er onder gevat. Daarenboven wordt met de verantwoordelijkheid voor een gezin niet enkel bedoeld dat zij van hen afhankelijke kinderen hebben. Ook elk ander zorgbehoevend gezinslid, ongeacht zijn leeftijd is begrepen onder de ‘gezinsverantwoordelijkheid’ van de werknemer, wiens gelijkheidskansen hier gewaarborgd worden.

Het verlenen van daadwerkelijk gelijke kansen veronderstelt dat discriminerende factoren omwille van het dragen van gezinslast worden uitgesloten bij de arbeidsselectie, bij de kansen die geboden worden voor het volgen van passende beroepsopleidingen of andere opleidingen, bij de selecties voor bevordering, bij de toepassing van de sociale zekerheid, enzovoort. De verdragsluitende partijen moeten daarom rechtsregels uitwerken dan wel beter toepassen om de uitsluiting van discriminerende factoren te verzekeren. Ook moet de nodige financiering daarvoor worden vrijgemaakt en moet gezorgd worden voor de plaatselijke en regionale collectieve voorzieningen, diensten en instellingen, zoals daar zijn: kinderopvang en gezinszorg.

Daarnaast moet de overheid er ook zorg voor dragen dat deze in 1981, maar in wezen ook vandaag nog actuele ‘nieuwe’ principes inzake gelijkheid van mannen en vrouwen ingeburgerd raken en gemeengoed worden. Dit dient te gebeuren door het centraal

stellen van die principes in het onderwijs en in onze opvoedingsbeginselen in het algemeen.

Het verdrag laat bovendien een gefaseerde, trapsge wijze toepassing toe, teneinde geen enkele verdragspartij, waar ook ter wereld, een excuus te geven om het verdrag uiteindelijk niet te ratificeren. Voor meer informatie verwijst de minister de commissieleden naar de omstandige memorie van toelichting bij het instemmingsdecreet en meer bepaald naar de artikelsgewijze bespreking ervan.

3. Procedureverloop en gemengd karakter

De minister schetst daarna kort het procedureverloop met betrekking tot dit verdrag. Het werd, zoals eerder gezegd, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie op 23 juni 1981. Het trad in werking op 11 augustus 1983 en werd ondertussen door 39 landen geratificeerd.

In de Belgische context heeft dit verdrag sindsdien ook een hele historiek doorlopen. Op het ogenblik dat de federale instemmingswet werd uitgevaardigd, op 9 april 1987, was Vlaanderen nog niet bevoegd op het vlak van de internationale gemengde verdragen. België besliste echter om het verdrag vooralsnog niet te ratificeren, aangezien de beleidsoptie van de federale regering erin bestond om eerst het interne recht in overeenstemming te brengen met de verdragen die door de Internationale Arbeidsconferentie aangenomen werden, alvorens die verdragen internationaal te ratificeren.

Bij de grondwetsherziening van 1993 – waar de ‘in foro interno, in foro externo’-regel werd geïntroduceerd – was IAO-verdrag 156 nog steeds niet geratificeerd. Alle op dat ogenblik nog niet door België geratificeerde verdragen, waaronder ook dit IAO-akkoord, moesten daarom getoetst worden aan de nieuwe bevoegdheidsverdelende regel. In totaal werden toen 56 van dergelijke verdragen onder de loupe gelegd.

Met die oefening werd finaal pas begonnen in oktober 1997, eerst in de Werkgroep Gemengde Verdragen – adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB) – daarna via een ad-hocwerkgroep van experts, in opdracht van de Werkgroep Gemengde Verdragen. De ad-hocwerkgroep rondde zijn opdracht af in juni 2000 met de indiening van een voorstel van beslissing bij zijn opdrachtgever. Van de 56 verdragen in kwestie werden er 37 als exclusief federaal gekwalificeerd. De overige 19 nog niet door België geratificeerde verdragen, kregen de kwalificatie ‘gemengd’. Hieronder ook het vandaag voorliggende IAO-verdrag nr. 156.

Reeds op 8 oktober 1997 had de Werkgroep Ge-

mengde Verdragen het gemengd karakter van het verdrag vastgesteld ten aanzien van de Vlaamse Gemeenschap. Deze beslissing werd op 20 januari 1998 bekrachtigd door de ICBB. Op zijn vergadering van 21 juni 2000 wilde de Werkgroep Gemengde Verdragen zijn beslissing van 1997 ten aanzien van dit verdrag nogmaals bevestigen. Naar aanleiding van die bevestiging maakte de Vlaamse vertegenwoordiger in de Werkgroep Gemengde Verdragen een voorbehoud teneinde ook het Vlaams Gewest bevoegd te verklaren inzake IAO-verdrag nr. 156. Dit laatste met name omwille van het gegeven van de arbeidsbemiddeling (voorzien in de verdragsartikelen 3 en 7). Het verslag van de betreffende Werkgroep Gemengde Verdragen van 21 juni 2000 werd goedgekeurd door de ICBB op 10 oktober 2000.

In een briefadvies van 10 september 2003 verheugde de SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen) zich erover dat werk gemaakt werd van de ratificatie van de IAO-verdragen. De SERV wees daarvoor onder meer op de rol en het engagement van de Vlaamse sociale partners in de vormgeving van het arbeidsmarktbeleid in het algemeen en de inspanningen gericht op de kansengroepen in het bijzonder. De memorie van toelichting werd in die zin wat aangepast, hetgeen ertoe leidde dat de SERV op 17 mei 2006 zijn goedkeuring hechtte aan het ontwerp van decreet. De Raad van State, van zijn kant, formuleerde in zijn advies van 3 augustus 2006 geen opmerkingen. Het ontwerp van decreet en de daarbij horende memorie van toelichting werden op 14 juli 2006 principieel en op 15 december 2006 definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering.

4. Belang voor Vlaanderen

Last but not least komt de minister dan tot het specifieke belang van IAO-verdrag nr. 156 voor Vlaanderen. Hij preciseert daarbij vooreerst dat dit verdrag geen nieuwe beleidsmatige elementen aanbrengt voor Vlaanderen. Het schetst eerder een ruim principieel kader en heeft geen concrete wijzigingen van het Vlaamse beleid of regelgeving tot gevolg. Wel geeft Vlaanderen, door het loutere feit van de ratificatie, een belangrijk internationaal signaal dat, zeker in het licht van het actuele debat over de liberalisering van de wereldhandel, niet te verwaarlozen is.

Qua aanknopingspunt voor de Vlaamse bevoegdheid in deze, verwijst minister Bourgeois naar de artikelen 3 en 7 van het verdrag, waarin gehandeld wordt over arbeidsmarktbelemiddeling, hetgeen raakt aan de Vlaamse gewestbevoegdheid. De Vlaamse gemeenschapsbevoegdheden, zoals kinderopvang, gezins-hulp, onderwijs en beroepsopleiding, komen aan bod in de artikelen 5, 6 en 7 van het verdrag.

Volledigheidshalve voegt de minister hier nog aan toe dat de Vlaamse rechtsregels en bestuursmaatregelen op vandaag al volledig tegemoet komen aan de verplichtingen die het verdrag oplegt. Het gaat daarbij dan meer bepaald over: evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen; uitbouw van buitenschoolse kinderopvang; kinderopvangpremies bij het volgen van een beroepsopleiding; aanmoedigingspremies voor loopbaanonderbreking en tijdskrediet, voor opleiding, vervulling van zorgtaken zoals ouderschapsverlof, palliatief verlof, verlof voor medische bijstand, opvoeding van kinderen of opvang van bejaarde ouders; bevordering van deelname van vrouwen aan opleidingen, en dan in het bijzonder aan roldeurbrekkende opleidingen van de VDAB, acties voor herintredende vrouwen; evenredige participatie op de arbeidsmarkt; cofinanciering met middelen van het Vlaams Sociaal-Economisch Overlegcomité (VESOC) van de projecten rond genderneutrale beroepskeuze en opleidingen. De Vlaamse overheid voert trouwens ook ten aanzien van haar eigen ambtenaren een verdragsconform beleid, hetgeen tot uiting komt in: kinderopvang in korte schoolvakanties; vormingspakketten voor cultuurverandering; wetenschappelijk onderzoek en netwerken voor vrouwen. Voor een meer volledige opsomming van de Vlaamse beleidsmaatregelen verwijst de minister naar de memorie van toelichting bij het decreet.

Afsluitend verzoekt de minister de commissieleden dan ook om hun goedkeuring te willen hechten aan het voorliggende ontwerp van instemmingsdecreet.

II. BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. Tussenkost van de heer Luk Van Nieuwenhuysen

De heer *Luk Van Nieuwenhuysen* heeft uit de toelichting van de minister begrepen dat van de in 1993 – dat wil zeggen op het ogenblik dat door het Sint-Michielsakkoord de ‘in foro interno, in foro externo’-regel werd ingevoerd – door België ondertekende maar nog niet geratificeerde verdragen er, na onderzoek, 19 gekwalificeerd werden als zijnde van gemengde aard. Deze moeten dus ipso facto allemaal aan het Vlaams Parlement ter goedkeuring worden voorgelegd. Dienaangaande had de spreker van de minister dan ook graag vernomen wat in deze de exacte stand van zaken is. De vraag is des te relevanter aangezien we hier vandaag geconfronteerd worden met een verdrag dat een toch wel heel lange weg heeft afgelegd vooraleer bij dit parlement te raken. Hoeveel van dergelijke ‘oude’ verdragen moeten

hier met andere woorden nog passeren? Met de eigenlijke inhoud van het verdrag heeft de heer Van Nieuwenhuysen overigens geen enkel probleem. Zijn vraagstelling is louter informatief van aard.

1.2. Tussenkost van de heer Johan Verstreken

In het verlengde van wat de eerste spreker heeft laten opmerken over het lange tijdsverloop dat over de ratificatie van dit verdrag is heen gegaan, stelt de heer *Johan Verstreken* vast dat er de in de praktijk vrijwel niets meer zal veranderen aan het reeds gevoerde beleid. Alle in het verdrag voorziene maatregelen zijn immers reeds genomen. De Vlaamse regelgever heeft dus niet gewacht op de goedkeuring van dit verdrag. De huidige procedure heeft dan ook iets licht onwezenlijks.

1.3. Tussenkost van mevrouw Miet Smet

In haar tussenkomst verwijst mevrouw *Miet Smet* naar het briefadvies van de SERV bij dit instemmingsdecreet. Daaruit leidt zij af dat de SERV tot tweemaal toe bevraagd werd over dit verdrag, namelijk respectievelijk in 2003 en 2006. In zijn recentste advies drukte de SERV de hoop uit dat nu ook spoedig zou kunnen worden overgegaan tot de ratificatie van een reeks andere IAO-verdragen waarover reeds in 2003 een gunstig advies was gegeven. Het betreft hier meer bepaald de IAO-verdragen nr. 128, nr. 130, nr. 143, nr. 155 en nr. 161. Dit is een toch vrij impressionante opsomming, waarin verdragen voorkomen die een lager volgnummer hebben dan het vandaag voorliggende verdrag en die dus hoogstwaarschijnlijk nog ouder zijn. Derhalve is het aangewezen dat deze zo snel mogelijk bij het Vlaams Parlement ter goedkeuring zouden worden ingediend. Verdragsprocedures die meer dan een kwarteeuw lopen zijn immers niet meer ernstig.

2. Antwoorden van de minister

In zijn antwoord gaat minister *Geert Bourgeois* eerst en vooral in op de door de verschillende sprekers naar voor gebrachte vraag naar de oorzaken van de vertraging bij dit en andere verdragen. Hij verklaart daar zelf ook allerminst gelukkig mee te zijn. In het licht van dit steeds terugkerende probleem heeft hij trouwens reeds enkele maanden geleden aan het Departement internationaal Vlaanderen de opdracht gegeven om een stand van zaken op te maken aangaande de verdragen die nog allemaal in de pijplijn zitten. De vaststelling dat een aantal verdragen al te lang in de lade blijven steken is in elk geval correct.

Voor dit specifieke verdrag is een en ander natuurlijk wel enigszins verklaarbaar vanuit de wel heel bijzondere voorgeschiedenis ervan. Met name het feit dat het dateert van voor de datum dat Vlaanderen bevoegd werd voor dit soort verdragen, heeft bijgedragen tot de opgelopen vertraging. Op zich is dit gegeven echter geen afdoende verklaring voor het feit dat het dan nog tot 2007 geduurd heeft. Een en ander had ongetwijfeld sneller gekund.

De minister zal de door hem aan het departement gevraagde, maar bij zijn weten nog niet bezorgde, overzichtslijst dan ook grondig bestuderen, kwestie van hieruit de nodige lessen te trekken en waar mogelijk een aantal zaken wat bij te sturen, ook bij de functioneel bevoegde departementen en vakministers. De minister zegt daarbij toe de lijst in kwestie ook te zullen overmaken aan de commissie.

Voor wat de door de SERV vermelde andere IAO-verdragen (nrs. 128, 130, 143, 155 en 161) betreft, kan de minister hic et nunc vanzelfsprekend de stand van zaken niet geven. Hij zal dit insgelijks laten nagaan, maar drukt daarbij ook de hoop uit dat een aantal ervan ondertussen toch al door het Vlaams Parlement zouden zijn goedgekeurd. Zoniet, hebben we echt te maken met onaanvaardbaar lange ratificatieprocedures.

3. Afsluitende replieken

Daarop inpikkend laat mevrouw *Miet Smet* opmerken dat het mogelijks aangewezen ware om het Vlaams Parlement, en in het bijzonder deze commissie, met een zekere periodiciteit een overzicht te bezorgen van de nog hangende verdragsdossiers. Ook op dit domein moet het Vlaams Parlement immers – zoals het dat nu reeds doet voor Europese dossiers – ‘de vinger aan de pols’ kunnen houden.

Mevrouw *Anne Marie Hoebek* onderschrijft dit voorstel. Het is haars inziens ook licht absurd dat we verdragen moeten goedkeuren die, naar intern recht en beleid, ondertussen al helemaal achterhaald zijn. In het buitenland, waar men – rekening houdend met de normale volgorde der dingen – waarschijnlijk eerder kijkt naar de stand van ratificatie, slaan we zo trouwens ook een modderfiguur. Ook het stipt naleven van de procedures inzake internationale verdragen maakt deel uit van het goed bestuur waar Vlaanderen zo vaak prat op gaat. Hier moet dus iets aan gedaan worden.

De *minister* beaamt dat de procedure in deze wel degelijk erg lang geduurd heeft, maar wijst er tegelijk op dat de vertraging slechts ten dele op het conto van Vlaanderen geschreven kan worden. De eerste reden voor vertraging was immers de beslissing van

de federale overheid om niet over te gaan tot ratificatie vooraleer het interne arbeidsrecht evenals een aantal aanverwante regels waren aangepast aan de verdragsinhoud. Tweedens (en mee ten gevolge van het eerstgenoemde punt) dateert dit verdrag van voor het tijdstip dat Vlaanderen bevoegd was. Daarom is de procedure op een bepaald ogenblik hernomen moeten worden. De minister verheelt daarbij echter niet dat deze twee redenen op zich eigenlijk geen afdoende verklaring zijn voor het feit dat het nu pas voorligt in het parlement. Zulks had een aantal jaren geleden immers reeds gekund.

Ter informatie van de commissieleden geeft de minister daarop nog mee dat, mits enig zoekwerk, reeds heel veel kan worden afgeleid uit de online beschikbare NADIA-databank van de Vlaamse overheid. NADIA staat daarbij voor ‘Netwerk Archivering van Documenten met betrekking tot Intergouvernementele en Internationale Akten’. Wat de internationale akten betreft, bevat deze databank in eerste instantie de akten die ondertekend zijn namens de Vlaamse Regering en de akten die door of namens een Vlaamse minister ondertekend zijn. Daarnaast zijn ook akten opgenomen waarvoor Vlaanderen geheel of gedeeltelijk de rechtsopvolger is van België. De overeenkomstencatalogus is onderverdeeld in categorieën. Per akte kan men in NADIA een identificatiekaart terugvinden met de belangrijkste kenmerken van de akte en de data van de procedure en de looptijd. Met deze, relatief recent voor het publiek opengestelde, databank kan men dus reeds een heel eind ver komen, mits men er enige zoektijd in investeert. Dit belet echter niet dat de minister in eerste instantie wel degelijk nog een lijst van ‘achterblijvers’ zal laten opstellen door zijn administratie. Lijst die aan de commissie zal worden overgemaakt.

De heer *Luc Van den Brande* wenst insgelijks zijn verbazing uit te spreken over het feit dat een reeds in 1981 ondertekend verdrag pas in 2007 wordt voorgesteld aan het parlement. Vlaanderen komt hier niet echt goed uit. De door de minister aangehaalde factoren verklaren zijns inziens ook niet alles. Dit te meer daar in het Vlaams regeerakkoord expliciet vermeld staat dat er diligent opvolging en uitvoering zal worden gegeven aan onze internationale engagementen. Wat meer initiatief ware derhalve wenselijk geweest. Hij drukt dan ook de hoop uit dat men hieruit lering zal trekken voor eventuele andere verdragen en conventies die nog wachten op onze goedkeuring. De interne implementatie van akkoorden en de internationale ratificatie daarvan gebeuren immers best zo congruent mogelijk. En wanneer zulks door omstandigheden onafhankelijk van onze wil al eens onmogelijk is, mag er zeker niet gedraald worden met het in regel brengen van onze eigen decreetgeving. Desgevallend moet de Vlaamse regelgever dan maar het voortouw nemen. Ook van dit soort van

dossiers ware het aangewezen om een stand van zaken te krijgen. Het zal ongetwijfeld erg leerzaam zijn om de twee hier vermelde lijsten met elkaar te vergelijken. Mogelijks kunnen uit deze vergelijking ook een aantal toekomstige knelpunten worden afgeleid, die dan aanleiding kunnen geven tot het nodige decreetgevende werk.

Minister *Bourgeois* herhaalt daarop dat hij reeds voorheen het initiatief genomen heeft om aan zijn administratie een overzicht te vragen van de verdragsdossiers waarin Vlaanderen achterop hinkt. Ook bij hem leeft immers een zeker gevoel van onbehagen over dossiers die – op het eerste zicht zonder valabele reden – ergens blijven hangen. De in deze commissie geuite bezorgdheid is derhalve terecht. Waar nodig moeten ook de nodige lessen getrokken worden uit de analyse van de achterstands-dossiers. Regering en parlement zitten hier dan ook volledig op dezelfde lijn.

III. STEMMINGEN

1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Ter stemming gelegd wordt het eerste artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

Artikel 2

Ter stemming gelegd wordt daarna ook het tweede artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

2. Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd wordt het ontwerp van decreet houdende instemming met het verdrag nr. 156 betreffende gelijke kansen voor en gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers: werknemers met gezinsverantwoordelijkheid, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar zevenenzestigste zitting in Genève op 23 juni 1981, ten slotte eveneens aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

De verslaggever,

Anne Marie
HOEBEKE

De voorzitter,

Karim
VAN OVERMEIRE